

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้กลไกการเชื่อมโยงความในภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่พูดภาษาอีสาน เขมร หรือกวยเป็นภาษาแม่ และเพื่อ เปรียบเทียบการใช้กลไกการเชื่อมโยงความในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่พูด ภาษาอีสาน เขมร หรือกวยเป็นภาษาแม่ กับนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยศึกษาจาก ภาษาระดับข้อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ 1) การเขียนบรรยาย 2) การเขียนอธิบาย และ 3) การเขียนเล่าเรื่อง จากกลุ่มประชากรที่ศึกษาทั้งหมด 60 คนเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเป็นนักเรียนที่มาจากกลุ่มชาติพันธุ์อีสาน กลุ่มชาติพันธุ์เขมร กลุ่ม ชาติพันธุ์กวย และกลุ่มชาติพันธุ์ไทย ซึ่งพูดภาษาอีสาน ภาษาเขมร ภาษากวย หรือภาษาไทยกลาง เป็นภาษาแม่ รวมทั้งสิ้น 180 เรื่อง ได้ผลการวิจัยดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1) การอ้างถึงด้วยสรรพนาม

7.1 นักเรียนที่พูดภาษากวยเป็นภาษาแม่ จากการศึกษาพบการอ้างถึงด้วยสรรพนาม 3 ประเภท ได้แก่

7.1.1 การอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนาม จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยบุรุษ

สรรพนาม 2 ประเภท ได้แก่

ก. การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 แบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1) การ อ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ ได้แก่ “ฉัน” “ผม” “ข้าพเจ้า” “หนู” และ “ดิฉัน” 2) การ อ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 พหูพจน์ ได้แก่ “เรา”

ข. การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 แบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1) การ อ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ ได้แก่ “เขา” “นาง” “มัน” “ตน” “เธอ” “ตนเอง” “ตัวเอง”

และ “ตัว” 2) การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 พหูพจน์ ได้แก่ “เขา” “ท่าน” และ “ตัวเอง”

7.1.2 การอ้างถึงด้วยนามที่ทำหน้าที่เป็นสรรพนาม

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยนามที่ทำหน้าที่เป็นสรรพนาม 5 ประเภท เรียงลำดับตามการปรากฏจากมากที่สุด ไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ 1) คำเรียกญาติ 2) ชื่อเฉพาะ 3) ชื่ออาชีพ 4) ฉายานาม และ 5) ชื่อตำแหน่ง

7.1.3 การอ้างถึงด้วยสุญญสรรพนาม

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสุญญสรรพนาม 2 ประเภท ทั้งในตำแหน่งประธานและตำแหน่งกรรม ได้แก่ 1) สุญญสรรพนามทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2) สุญญสรรพนามทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3

7.2 นักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ จากการศึกษ พบการอ้างถึงด้วยสรรพนาม 3 ประเภท ได้แก่

7.2.1 การอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนาม จากการศึกษ พบการอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนาม 2 ประเภท ได้แก่

ก. การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 แบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1) การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ ได้แก่ “ฉัน” “ผม” “หนู” “ดิฉัน” “ข้าพเจ้า” และ “ตนเอง” และ 2) การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 พหูพจน์ ได้แก่ “เรา” และ “พวกฉัน”

ข. การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 แบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1) การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ ได้แก่ “เขา” “เธอ” “มัน” “นาง” “ตน” “ท่าน” และ “ตัวเอง” และ 2) การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 พหูพจน์ ได้แก่ “เขา” “ท่าน” “พวกเขา” “มัน” และ “ตนเอง”

7.2.2 การอ้างถึงด้วยนามที่ทำหน้าที่เป็นสรรพนาม

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยนามที่ทำหน้าที่เป็นสรรพนาม 4 ประเภท เรียงลำดับตามการปรากฏจากมากที่สุด ไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ 1) ชื่อเฉพาะ 2) คำเรียกญาติ 3) ชื่ออาชีพ และ 4) ฉายานาม

7.2.3 การอ้างถึงด้วยสุญญสรวพนาม

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสุญญสรวพนาม 2 ประเภท ทั้งในตำแหน่งประธาน และตำแหน่งกรรม ได้แก่ 1) สุญญสรวพนามทำหน้าที่เป็นสรวพนามบุรุษที่ 1 และ 2) สุญญสรวพนามทำหน้าที่เป็นสรวพนามบุรุษที่ 3

7.3 นักเรียนที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่ จากการศึกษ พบการอ้างถึงด้วยสรวพนาม 3 ประเภท ได้แก่

7.3.1 การอ้างถึงด้วยบุรุษสรวพนาม จากการศึกษ พบการอ้างถึงด้วยบุรุษสรวพนาม 2 ประเภท ได้แก่

ก. การอ้างถึงด้วยสรวพนามบุรุษที่ 1

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสรวพนามบุรุษที่ 1 แบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1) การอ้างถึงด้วยสรวพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ ได้แก่ “ผม” “ฉัน” “หนู” “ดิฉัน” “ข้าพเจ้า” “ตัวเอง” และ “ตนเอง” 2) การอ้างถึงด้วยสรวพนามบุรุษที่ 1 พหูพจน์ ได้แก่ “เรา” “พวกเรา” และ “พวกผม”

ข. การอ้างถึงด้วยสรวพนามบุรุษที่ 3

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสรวพนามบุรุษที่ 3 แบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1) การอ้างถึงด้วยสรวพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ ได้แก่ “เขา” “เธอ” “นาง” “มัน” “ท่าน” “ตน” และ “ตนเอง” และ 2) การอ้างถึงด้วยสรวพนามบุรุษที่ 3 พหูพจน์ ได้แก่ “เขา” “พวกเขา” “ท่าน” และ “ตัวเอง”

7.3.2 การอ้างถึงด้วยนามที่ทำหน้าที่เป็นสรวพนาม

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยนามที่ทำหน้าที่เป็นสรวพนาม 5 ประเภท เรียงลำดับตามการปรากฏจากมากที่สุด ไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ 1) คำเรียกญาติ 2) ชื่อเฉพาะ 3) ชื่ออาชีพ 4) ฉายานาม และ 5) ชื่อตำแหน่ง

7.3.3 การอ้างถึงด้วยสุญญสรวพนาม

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสุญญสรวพนาม 2 ประเภท ทั้งในตำแหน่งประธาน และตำแหน่งกรรม ได้แก่ 1) สุญญสรวพนามทำหน้าที่เป็นสรวพนามบุรุษที่ 1 และ 2) สุญญสรวพนามทำหน้าที่เป็นสรวพนามบุรุษที่ 3

7.4 นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสรรพนาม 3 ประเภท ได้แก่

7.4.1 การอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนาม จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนาม 2 ประเภท ได้แก่

ก. การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 แบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1) การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ ได้แก่ “ฉัน” “ผม” “ข้าพเจ้า” “ตน” “ตัวเอง” และ “ตนเอง” และ 2) การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 พหูพจน์ ได้แก่ “เรา”

ข. การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 แบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1) การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ ได้แก่ “เธอ” “มัน” “ตน” “เขา” “ท่าน” “ตนเอง” “ตัวเอง” และ “แก” และ 2) การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 พหูพจน์ ได้แก่ “เขา” “พวกเขา” “พวกมัน” และ “พวกเธอ”

7.4.2 การอ้างถึงด้วยนามที่ทำหน้าที่เป็นสรรพนาม

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยนามที่ทำหน้าที่เป็นสรรพนาม 5 ประเภท ได้แก่ 1) ชื่อเฉพาะ 2) คำเรียกญาติ 3) ชื่ออาชีพ 4) ฉายานาม และ 5) ชื่อตำแหน่ง

7.4.3 การอ้างถึงด้วยสุญญสรรพนาม

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสุญญสรรพนาม 2 ประเภท ทั้งในตำแหน่งประธานและตำแหน่งกรรม ได้แก่ 1) สุญญสรรพนามทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2) สุญญสรรพนามทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3

7.5 การเปรียบเทียบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามของนักเรียนที่พูดภาษาญอ เขมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่

7.5.1 การเปรียบเทียบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนาม

จากการศึกษา การเปรียบเทียบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนามแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

7.5.1.1 การเปรียบเทียบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 จากการศึกษา พบการเปรียบเทียบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 แบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่

ก. การเปรียบเทียบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ จากการศึกษา พบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ มากที่สุดปรากฏจำนวน 7 รูป ในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่ ได้แก่ “ฉัน” “ผม” “ข้าพเจ้า” “หนู” “ดิฉัน” “ตนเอง” และ “ตัวเอง” รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมรและกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ ในจำนวนเท่ากัน 6 รูป กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมรพบ “ฉัน” “ผม” “ข้าพเจ้า” “ตนเอง” “หนู” และ “ดิฉัน” และกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลางพบ “ฉัน” “ผม” “ข้าพเจ้า” “ตนเอง” “ตัวเอง” และ “ตน” และกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญะเป็นภาษาแม่พบ จำนวน 5 รูป ได้แก่ “ฉัน” “ผม” “ข้าพเจ้า” “หนู” และ “ดิฉัน” และผลการทดสอบ ค่าความถี่การปรากฏรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข. การเปรียบเทียบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 พหูพจน์ จากการศึกษา พบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 พหูพจน์ มากที่สุดจำนวน 3 รูป ในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่ ได้แก่ “เรา” “พวกเรา” และ “พวกผม” รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ พบ 2 รูป ได้แก่ “เรา” และ “พวกฉัน” และพบน้อยที่สุดคือกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญะและกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ พบเพียง 1 รูป คือ “เรา” และผลการทดสอบ ค่าความถี่การปรากฏรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 พหูพจน์ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

7.5.1.2 การเปรียบเทียบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 หมายถึงการใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 เพื่อกล่าวถึงผู้ที่ผู้พูดหรือผู้ส่งสารกล่าวถึง จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 แบ่งได้ 2 ประเภท

ก. การเปรียบเทียบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ จากการศึกษา พบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ พบมากที่สุดจำนวน 8 รูปเท่ากัน ในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญะเป็นภาษาแม่ ได้แก่ “เขา” “มัน” “ตน” “เธอ” “นาง” “ตนเอง” “ตัวเอง” และ “ตัว” และกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่พบ 8 คำ ได้แก่ “เขา” “มัน” “ตน” “เธอ” “ท่าน” “ตนเอง” “ตัวเอง” และ “แก” รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่พบ 7 รูป ได้แก่ “เขา” “มัน” “ตน” “เธอ” “นาง” “ท่าน” และ “ตัวเอง” และพบ 7

คำเท่ากันในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่ ได้แก่ “เขา” “มัน” “ตน” “เธอ” “นาง” “ท่าน” และ “ตนเอง” และผลการทดสอบ ค่าความถี่การปรากฏรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 พหูพจน์ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข. การเปรียบเทียบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 พหูพจน์

จากการศึกษา พบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 พหูพจน์ พบมากที่สุดจำนวน 5 รูปในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ ได้แก่ “เขา” “ท่าน” “พวกเขา” “มัน” และ “ตนเอง” รองลงมาคือพบ 4 รูป เท่ากันในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ ได้แก่ “เขา” “พวกเขา” “พวกมัน” และ “พวกเธอ” และกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่ ได้แก่ “เขา” “ท่าน” “ตัวเอง” และ “พวกเขา” และพบน้อยที่สุดในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญเป็นภาษาแม่ ได้แก่ “เขา” “ท่าน” และ “ตัวเอง” และผลการทดสอบ ค่าความถี่การปรากฏรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 พหูพจน์ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

7.5.2 การเปรียบเทียบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยนามที่ทำหน้าที่เป็นสรรพนาม

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยนามทำหน้าที่เป็นสรรพนามในแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน คือ กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญ อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่ พบทั้ง 5 ประเภท เหมือนกัน ได้แก่ 1) ชื่อเฉพาะ 2) คำเรียกญาติ 3) ชื่ออาชีพ 4) ฉายานาม และ 5) ชื่อตำแหน่ง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมรพบ 4 ประเภท ได้แก่ 1) ชื่อเฉพาะ 2) คำเรียกญาติ 3) ชื่ออาชีพ และ 4) ฉายานาม และผลการทดสอบ ค่าความถี่การปรากฏรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยนามที่ทำหน้าที่เป็นสรรพนาม พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

7.5.3 การเปรียบเทียบการอ้างถึงด้วยสุญญสรรพนาม

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสุญญสรรพนาม 2 ประเภท ได้แก่ 1) สุญญสรรพนามทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2) สุญญสรรพนามทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3

ก. การเปรียบเทียบการอ้างถึงด้วยสุญญสรรพนามทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1

จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสุญญสรรพนามทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 ในตำแหน่งประธาน พบมากที่สุดในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญเป็นภาษาแม่ รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลาง กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสาน และกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่พบน้อยที่สุด ส่วนสุญญสรรพนามทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 ตำแหน่งกรรม พบมากที่สุดในกลุ่มตัวอย่างกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมรและกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่ และกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญเป็นภาษาแม่

พบน้อยที่สุด และผลการทดสอบ ค่าความถี่การปรากฏรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 พบพจน์ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข. การเปรียบเทียบการอ้างถึงด้วยสุญญสรรพนามทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3
จากการศึกษา พบการอ้างถึงด้วยสุญญสรรพนามทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3 ในตำแหน่งประธาน พบมากที่สุดในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญเป็นภาษาแม่ รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลาง กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสาน และกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่พบน้อยที่สุด ส่วนสุญญสรรพนามทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3 ตำแหน่งกรรม พบมากที่สุดในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญเป็นภาษาแม่ รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลาง กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมร และกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่พบน้อยที่สุด และผลการทดสอบ ค่าความถี่การปรากฏรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 3 พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2) การใช้คำเชื่อม

7.6 กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญเป็นภาษาแม่

จากการศึกษา พบการใช้คำเชื่อมทั้งหมด 12 ประเภท ได้แก่ 1) คำเชื่อมแสดงการคล้ายตามกัน 2) คำเชื่อมแสดงความขัดแย้ง 3) คำเชื่อมแสดงลำดับเหตุการณ์ 4) คำเชื่อมแสดงเวลา 5) คำเชื่อมแสดงการขยายความ 6) คำเชื่อมแสดงเหตุ 7) คำเชื่อมแสดงผล 8) คำเชื่อมแสดงเงื่อนไข 9) คำเชื่อมแสดงวัตถุประสงค์ 10) คำเชื่อมแสดงตัวอย่าง 11) คำเชื่อมแสดงวิธีการ และ 12) คำเชื่อมแสดงการเลือก

7.7 กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่

จากการศึกษา พบการใช้คำเชื่อมทั้งหมด 13 ประเภท ได้แก่ 1) คำเชื่อมแสดงการคล้ายตามกัน 2) คำเชื่อมแสดงความขัดแย้ง 3) คำเชื่อมแสดงลำดับเหตุการณ์ 4) คำเชื่อมแสดงเวลา 5) คำเชื่อมแสดงการขยายความ 6) คำเชื่อมแสดงเหตุ 7) คำเชื่อมแสดงผล 8) คำเชื่อมแสดงเงื่อนไข 9) คำเชื่อมแสดงวัตถุประสงค์ 10) คำเชื่อมแสดงตัวอย่าง 11) คำเชื่อมแสดงวิธีการ 12) คำเชื่อมแสดงการเลือก และ 13) คำเชื่อมแสดงการสรุปความ

7.8 กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่

จากการศึกษา พบการใช้คำเชื่อมทั้งหมด 13 ประเภท ได้แก่ 1) คำเชื่อมแสดงการคล้ายตามกัน 2) คำเชื่อมแสดงความขัดแย้ง 3) คำเชื่อมแสดงลำดับเหตุการณ์ 4) คำเชื่อมแสดงเวลา 5) คำเชื่อมแสดงการขยายความ 6) คำเชื่อมแสดงเหตุ 7) คำเชื่อมแสดงผล 8) คำเชื่อมแสดงเงื่อนไข 9) คำเชื่อมแสดงวัตถุประสงค์ 10) คำเชื่อมแสดงตัวอย่าง 11) คำเชื่อมแสดงวิธีการ 12) คำเชื่อมแสดงการเลือก และ 13) คำเชื่อมแสดงการสรุปความ

7.9 กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่

จากการศึกษา พบการใช้คำเชื่อมทั้งหมด 13 ประเภท ได้แก่ 1) คำเชื่อมแสดงการคล้ายตามกัน 2) คำเชื่อมแสดงความขัดแย้ง 3) คำเชื่อมแสดงลำดับเหตุการณ์ 4) คำเชื่อมแสดงเวลา 5) คำเชื่อมแสดงการขยายความ 6) คำเชื่อมแสดงเหตุ 7) คำเชื่อมแสดงผล 8) คำเชื่อมแสดงเงื่อนไข 9) คำเชื่อมแสดงวัตถุประสงค์ 10) คำเชื่อมแสดงตัวอย่าง 11) คำเชื่อมแสดงวิธีการ 12) คำเชื่อมแสดงการเลือก และ 13) คำเชื่อมแสดงการสรุปความ

7.10 การเปรียบเทียบการใช้คำเชื่อมของกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญะเขมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่

7.10.1 การเปรียบเทียบการปรากฏคำเชื่อมแต่ละประเภทของกลุ่มที่พูดภาษาญะเขมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่

จากการศึกษาการใช้คำเชื่อมพบว่า คำเชื่อมแสดงการคล้ายตามกันพบมากที่สุดใน 3 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่ และ กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญะเขมรเป็นภาษาแม่พบการใช้คำเชื่อมแสดงลำดับเหตุการณ์มากที่สุด คำเชื่อมที่พบน้อยที่สุด คือ คำเชื่อมแสดงการสรุปความ ซึ่งพบใน 3 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่ และ กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลางเป็น

ภาษาแม่ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญเป็นภาษาแม่ไม่พบการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการสรุปความ

7.10.2 การเปรียบเทียบการปรากฏรูปภาษาของคำเชื่อมแต่ละประเภทของนักเรียนที่พูดภาษาญ เขมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่

ก. รูปภาษาของคำเชื่อมที่ปรากฏเหมือนกันในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญ เขมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่ มี 12 ประเภท ได้แก่

- 1) คำเชื่อมแสดงการคล้ายตามกัน พบ 3 รูป ได้แก่ “และ” “กับ” และ “อีก”
- 2) คำเชื่อมแสดงความขัดแย้ง พบ 3 รูป ได้แก่ “แต่” “ส่วน” และ “แต่ว่า”
- 3) คำเชื่อมแสดงลำดับเหตุการณ์ พบ 8 รูป ได้แก่ “พอ...ก็” “เมื่อ...ก็” “พอ” “เมื่อ” “แล้ว” “แล้ว...ก็” “จากนั้น” และ “ก็”
- 4) คำเชื่อมแสดงเวลา พบ 4 รูป ได้แก่ “ตั้งแต่” “จน” “ในที่สุด” และ “ขณะนั้น”
- 5) คำเชื่อมแสดงการขยายความ พบ 2 รูป ได้แก่ “คือ” “ก็คือ” และ “ซึ่ง”
- 6) คำเชื่อมแสดงเหตุ พบ 2 รูป ได้แก่ “เพราะ” และ “เพราะว่า”
- 7) คำเชื่อมแสดงผล พบ 2 รูป ได้แก่ “จึง” และ “ก็”
- 8) คำเชื่อมแสดงเงื่อนไข พบ 2 รูป ได้แก่ “ถ้า” และ “ถ้า...ก็”
- 9) คำเชื่อมแสดงวัตถุประสงค์ พบ 1 รูป ได้แก่ “เพื่อ”
- 10) คำเชื่อมแสดงตัวอย่าง พบ 2 รูป ได้แก่ “เช่น” และ “อย่างเช่น”
- 11) คำเชื่อมแสดงวิธีการ พบ 2 รูป ได้แก่ “ด้วย” และ “โดย”
- 12) คำเชื่อมแสดงการเลือก พบ 1 รูป ได้แก่ “หรือ”

ข. รูปภาษาของคำเชื่อมที่ปรากฏเฉพาะในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญ เขมร หรืออีสานเป็นภาษาแม่ แต่ไม่ปรากฏในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ มี 3 ประเภท ได้แก่

- 1) คำเชื่อมแสดงการคล้ายตามกัน พบ 1 รูป ได้แก่ “อีกอย่างหนึ่ง”
- 2) คำเชื่อมแสดงเวลา พบ 3 รูป ได้แก่ “จนถึง” “ขณะที่” และ “พอดี”
- 3) คำเชื่อมแสดงลำดับเหตุการณ์ พบ 2 รูป ได้แก่ “พอถึง” และ “ก่อน”

ค. คำเชื่อมที่ปรากฏเฉพาะในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ แต่ไม่ปรากฏในกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญ เขมร หรืออีสานเป็นภาษาแม่ มี 9 ประเภท ได้แก่

- 1) คำเชื่อมแสดงการคล้ายตามกัน พบ 3 รูป ได้แก่ “อีกด้วย” “นอกจาก” และ “รวมทั้ง”

- 2) คำเชื่อมแสดงความขัดแย้ง พบ 5 รูป ได้แก่ “ไม่...ก็” “แต่...ก็” “แม้...ก็” “ถึง...แต่...ก็” และ “ถึงแม้...แต่”
- 3) คำเชื่อมแสดงลำดับเหตุการณ์ พบ 7 รูป ได้แก่ “หลังจาก...แล้ว” “ก่อน...ก็” “แล้ว...จากนั้นต่อมาก็” “หลังจากนั้น” และ “หลังจากนั้นต่อมาก็”
- 4) คำเชื่อมแสดงเวลา พบ 3 รูป ได้แก่ “จนในที่สุด” “จนต่อมา” และ “จนบัดนี้” “ระหว่างที่”
- 5) คำเชื่อมแสดงการขยายความ พบ 1 รูป ได้แก่ “แปลว่า”
- 6) คำเชื่อมแสดงเหตุ พบ 1 รูป ได้แก่ “เนื่องมาจาก”
- 7) คำเชื่อมแสดงผล พบ 3 รูป ได้แก่ “เพราะฉะนั้น” “ดังนั้นจึง” และ “มีฉะนั้นก็”
- 8) คำเชื่อมแสดงเงื่อนไข พบ 2 รูป ได้แก่ “เมื่อ” และ “ถ้าหาก...ก็”
- 9) คำเชื่อมแสดงการสรุปความ พบ 1 รูป ได้แก่ “สรุปว่า”

และผลการทดสอบ ค่าความถี่การใช้คำเชื่อมของนักเรียนที่พูดภาษาญีุ่ญ เชมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3) การละนามหลักในหน่วยนาม

7.11 กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญีุ่ญเป็นภาษาแม่

จากการศึกษา พบการละนามหลักในหน่วยนาม 5 ประเภท เรียงลำดับจากการปรากฏมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ 1) การละนามหลักในหน่วยนามที่มีส่วนขยายเป็นคำแสดงจำนวน 2) การละนามหลักในหน่วยนามที่มีส่วนขยายเป็นคำคุณศัพท์ 3) การละนามหลักในหน่วยนามที่มีส่วนขยายเป็นคำนามหรือนามวลี 4) การละนามหลักในหน่วยนามที่มีส่วนขยายเป็นอนุพจน์ และ 5) การละนามหลักในหน่วยนามที่มีส่วนขยายเป็นคำชี้เฉพาะ

7.12 กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่

จากการศึกษา พบการละนามหลักในหน่วยนาม 2 ประเภท เรียงลำดับจากการปรากฏมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ 1) การละนามหลักในหน่วยนามที่มีส่วนขยายเป็นคำแสดงจำนวน และ 2) การละนามหลักในหน่วยนามที่มีส่วนขยายเป็นคำคุณศัพท์

7.13 กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่

จากการศึกษา พบการละนามหลักในหน่วยนามเพียง 1 ประเภท ได้แก่ การละนามหลักในหน่วยนามที่มีส่วนขยายเป็นคำแสดงจำนวน

7.14 กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่

จากการศึกษา พบการละนามหลักในหน่วยนาม 3 ประเภท เรียงลำดับจากการปรากฏมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ 1) การละนามหลักในหน่วยนามที่มีส่วนขยายเป็นคำแสดงจำนวน 2) การละนามหลักในหน่วยนามที่มีส่วนขยายเป็นคำนามหรือนามวลี และ 3) การละนามหลักในหน่วยนามที่มีส่วนขยายเป็นอนุพจน์

7.15 การเปรียบเทียบการละนามหลักในหน่วยนามในภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาญะเขมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่

จากการศึกษา การละนามหลักในหน่วยนามพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ปรากฏประเภทการละนามหลักในหน่วยนามมากที่สุด คือ กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญะเขมร พบ 5 ประเภท รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างที่พูดไทยกลางเป็นภาษาแม่ พบ 3 ประเภท กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญะเขมร พบ 2 ประเภท และพบน้อยที่สุดคือ กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่พบเพียง 1 ประเภท ส่วนประเภทการละนามหลักในหน่วยนามที่พบมากที่สุดในทั้ง 4 กลุ่ม คือ การละนามหลักในหน่วยนามที่มีส่วนขยายเป็นคำแสดงจำนวน และผลการทดสอบ ค่าความถี่การละนามหลักในหน่วยนามของกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญะเขมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่ พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

1. จากการศึกษาการอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนาม พบว่าการพูดภาษาแม่ต่างกันทำให้ปรากฏการอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนาม ทั้งสรรพนามบุรุษที่ 1 และสรรพนามบุรุษที่ 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า ภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการปรากฏการอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนาม ดังนี้

ก. การอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ของนักเรียนที่พูดภาษาอีสาน หรือเขมรเป็นภาษาแม่ พบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์มากกว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยกลาง และการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 พหูพจน์ นักเรียนที่พูดภาษาอีสาน เขมร หรือถูกเป็นภาษาแม่พบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 พหูพจน์ มากกว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยกลาง ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่พูดภาษาถูก เขมร หรืออีสานเป็นภาษาแม่มีการเลือกใช้รูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนามที่หลากหลายมากกว่า และเรียนรู้การใช้บุรุษสรรพนามมากกว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยกลาง แต่อย่างไรก็ตาม การพบรูปภาษาที่มากกว่าก็อาจจะไม่ได้หมายความว่านักเรียนที่พูดภาษาถูก เขมร หรืออีสานเป็นภาษาแม่มีการใช้ภาษาที่ดีกว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยกลาง เพราะนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางอาจจะรู้จักคำมากกว่านักเรียนที่พูดภาษาถูก เขมร หรืออีสานเป็นภาษาแม่ แต่ไม่เลือกใช้คำเหล่านั้น อาจจะเพราะเป็นคำฟุ่มเฟือยเกินไป นักเรียนจึงเลือกใช้คำเดิมที่สามารถสื่อความหมายได้

ข. การพบรูปภาษาแสดงการอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนามในภาษาไทยที่หลากหลายของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่นั้น อาจจะเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาเขมรซึ่งเป็นภาษาแม่ ดังในการศึกษาของสุวิไล เปรมศรีรัตน์ (2527, น. 25) ที่ได้ศึกษาวัฒนธรรมการใช้ภาษาเขมรสูง¹ ซึ่งพบว่า การใช้คำเรียกที่ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญของคนในสังคมที่พูดภาษาเขมรสูงถิ่นสุรินทร์ ทั้งนี้เพื่อแสดงคุณภาพในการใช้ภาษา แสดงความนับถือและความเหมาะสมกับบุคคล ซึ่งสังคมนี้จะให้ความสำคัญกับการแสดงความเคารพนับถือและระบบเครือญาติ ดังนั้นการรู้จักใช้คำเรียกให้ถูกต้องจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เช่นเดียวกันกับการศึกษาของสุริยา สอดส่องกฤษ (2541, น. 41) ที่กล่าวว่า ในสังคมเขมรเหนือการใช้คำเรียก

¹ ภาษาเขมรสูง คือ ภาษาท้องถิ่นที่ใช้กันในบางส่วนของจังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี (สุวิไล เปรมศรีรัตน์, 2527, น. 25)

แทนตนเองต้องคำนึงถึงความเหมาะสมและความหมายของคำ เพราะคำแต่ละคำมีข้อจำกัดในการใช้ เช่น ใช้เฉพาะกับเพศหญิง ใช้เฉพาะกับเพศชาย หรือใช้ได้ทั้งหญิงและชาย หรือคำบางคำคำนึงถึงสถานภาพทางสังคม ดังนั้นคำเรียกขานอาจสามารถบอกความสัมพันธ์ของคู่สนทนาได้ เช่น เมื่อผู้พูดใช้คำเรียกขาน /khnom/ “ดิฉัน” ย่อมหมายถึงว่าผู้พูดให้ความเคารพผู้ฟังมาก หรือมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่ามาก และแสดงถึงความไม่สนิทสนมคุ้นเคยกันด้วย ต่างจากคำว่า /nom/ “ฉัน” เป็นคำที่ผู้หญิงใช้ แต่ให้ความหมายที่อ่อนกว่า คือผู้พูดให้ความเคารพผู้ฟังน้อยกว่า มีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าหรือเท่ากัน และมีความสนิทสนมมากกว่า แสดงให้เห็นว่าการปรากฏรูปภาพแสดงการอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนามที่หลากหลายในภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่มีอิทธิพลจากภาษาแม่ด้วย

ค. การพบรูปภาพแสดงการอ้างถึงด้วยบุรุษสรรพนามในภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่อาจจะมีอิทธิพลจากภาษาแม่เช่นกัน ถึงแม้ว่าคำสรรพนามในภาษาเขมรจะมีไม่มากนัก ดังเช่นการศึกษาสมทรง บุรุษพัฒน์ (2537) และสัจจ แสงมื่น (2535) พบว่าคำสรรพนามในภาษาเขมรแบ่งออกได้ 3 บุรุษ คือ บุรุษที่ 1 บุรุษที่ 2 และบุรุษที่ 3 ตัวอย่างสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ เช่น haj ส่วนสรรพนามบุรุษที่ 1 พหูพจน์ เช่น phon Reeng (สมทรง บุรุษพัฒน์) moo mhaj (สัจจ แสงมื่น) ซึ่งพบว่าในเรื่องความภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่มีนักเรียนใช้รูปภาพแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ 5 คำ ซึ่งน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับปรากฏรูปภาพแสดงการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 ของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่ ดังนั้นจึงอาจสันนิษฐานได้ว่า การใช้ภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ของนักเรียนมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยของนักเรียนด้วย

2. จากผลการศึกษากการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ที่พบมากที่สุด 3 อันดับแรก พบว่านักเรียนที่พูดภาษาเขมร พบ “ฉัน” “ผม” และ “ข้าพเจ้า” ตามลำดับ นักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ พบ “ฉัน” “ผม” และ “หนู” นักเรียนที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่ พบ “ผม” “หนู” และ “ฉัน” ตามลำดับ และนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ พบ “ฉัน” “ผม” และ “ข้าพเจ้า” ตามลำดับ จากผลการศึกษาจะเห็นได้ว่า “ฉัน” ใช้เป็นคำบอกบุรุษที่ 1 เอกพจน์ที่ปรากฏมากที่สุดเป็นอันดับ 1 ในทั้ง 3 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนที่พูดภาษาเขมร และไทยกลางเป็นภาษาแม่ ส่วนนักเรียนที่พูดภาษาอีสาน พบการใช้ “ผม” มากที่สุดเป็นอันดับ 1 จากการปรากฏลักษณะการอ้างถึงด้วยสรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์เช่นนี้ ผู้วิจัยคาดว่าอาจจะเป็นเพราะปัจจัย 2 ประการคือ

2.1 ลักษณะเรื่องที่เขียน เรื่องหรือหัวข้อที่เขียนมีความเป็นกึ่งทางการ ได้แก่ หมู่บ้าน หรือโรงเรียนของข้าพเจ้า อาชีพที่ข้าพเจ้าฝึกฝน และการเล่าเรื่องตามจินตนาการ ซึ่งนักเรียนต้องใช้ข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนในการบรรยาย หรือเขียนอธิบายเรื่อง นักเรียนอาจจะเคยชินกับการใช้ภาษาพูดหรือภาษาปากในการเขียนเรื่องที่ไม่ใช่ทางการ เช่น การเขียนจดหมายถึงเพื่อน การเขียนบันทึกประจำวัน เป็นต้น นักเรียนจึงคิดว่าการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ “ฉัน” เหมาะสมที่สุดสำหรับการใช้ในภาษาเขียนนี้ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่า สรรพนามบุรุษที่ 1 ที่น่าจะเหมาะสมที่สุดในการใช้เป็นภาษาเขียนคือ “ข้าพเจ้า” เพราะมีความเป็นทางการมากที่สุด และ “ข้าพเจ้า” สามารถใช้ได้กับบุคคลเกือบทุกระดับชั้นในสังคม โดยผู้เขียนไม่ต้องคำนึงถึงความแตกต่างทางสังคมมากนัก เช่น ความอาวุโส ความสนิทสนม และเพศ เป็นต้น

2.2 เพศของผู้เขียน ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเพศของผู้เขียนอาจจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้พบการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ “ฉัน” มากที่สุด เพราะจากการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยแบบสุ่มแบบกระจายอย่างง่าย (simple random sampling) พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีทั้งหมด 60 คน เป็น นักเรียนชาย 20 คน และนักเรียนหญิง 40 คน ซึ่งมีจำนวนแตกต่างกันในแต่ละกลุ่ม ซึ่งกลุ่มที่พบนักเรียนหญิงมากที่สุด จะพบการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ “ฉัน” มากที่สุดเป็นอันดับ 1 มี 3 กลุ่ม ได้แก่ 1. นักเรียนที่พูดภาษาญีเป็นภาษาแม่ 2. นักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ และ 3. นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ ส่วนกลุ่มที่พบนักเรียนชายมากที่สุดคือ กลุ่มนักเรียนที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่ พบการใช้ “ผม” มากที่สุดเป็นอันดับ 1 ผู้วิจัยจึงคาดว่า นักเรียนหญิงน่าจะใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ “ฉัน” ในการอ้างถึงตนเองจึงทำให้ปรากฏการใช้ “ฉัน” มากที่สุดในงานเขียนนี้ ส่วนนักเรียนชายน่าจะใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ “ผม” ในการอ้างถึงตนเองจึงทำให้ปรากฏการใช้ “ผม” มากที่สุด และนักเรียนอาจจะเห็นว่า “ฉัน” และ “ผม” เหมาะสมจึงเลือกใช้ในงานเขียนนี้

3. การเลือกใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 ในงานเขียนประเภทที่ 2 การเขียนอธิบาย ของนักเรียนที่พูดภาษาญี เขมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่มีความไม่คงที่ กล่าวคือ ในการเลือกใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ซึ่งหมายถึงผู้เขียนหรือผู้ส่งสาร นักเรียนทั้ง 4 กลุ่ม เลือกใช้คำบอกบุรุษที่หลากหลาย และสลับกันไปมา เพื่อใช้อ้างถึงผู้เขียนหรือผู้ส่งสารคนเดียวกัน ในนักเรียนที่พูดภาษาภาษาญีเป็นภาษาแม่ เช่น ฉัน → หนู นักเรียนที่พูดภาษาภาษาเขมร เช่น หนู → ดิฉัน → ข้าพเจ้า นักเรียนที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่ เช่น หนู ↔ ฉัน และ นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ เช่น ฉัน ↔ ตนเอง จากลักษณะที่ปรากฏดังกล่าว ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเมื่อผู้อ่านได้อ่านงานเขียนดังกล่าวอาจจะสามารถเข้าใจเนื้อหาและความหมายได้ เพราะคำสรรพนาม

เหล่านี้ที่ต่างหมายถึง สรรพนามบุรุษที่ 1 ซึ่งหมายถึงผู้เขียนหรือผู้ส่งสาร แต่อาจจะผิดรูปแบบหรือหลักการเขียนที่ดีไป กล่าวคือ นักเรียนไม่ได้ตระหนักถึงหลักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งต้องมีความคงที่และชัดเจน นักเรียนอาจจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับการเลือกใช้รูปภาษาในการสื่อความ นักเรียนจึงอาจจะคิดว่าการเลือกใช้รูปภาษาสามารถใช้รูปภาษาใดก็ได้ที่ช่วยในการสื่อความ หมายถึง สรรพนามบุรุษที่ 1 ซึ่งในกรณีเช่นนี้น่าจะนำมาพิจารณาและปรับปรุงใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาญีุ่เมร อีสาน รวมทั้งนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่เองก็ยังพบปัญหาการใช้คำบอกบุรุษที่ไม่คงที่นี้อยู่

4. จากการผลการศึกษาคำการอ้างถึงด้วยนามที่ทำหน้าที่เป็นสรรพนาม พบประเด็นที่น่าสนใจคือ การใช้ชื่ออาชีพ และการใช้ฉายานามทำหน้าที่เป็นสรรพนาม

ก. การใช้ชื่ออาชีพที่พบของนักเรียนทั้ง 4 กลุ่มพบว่า ล้วนเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และในชุมชนหรือสังคมที่นักเรียนอยู่อาศัย ชื่ออาชีพที่พบเหมือนกันทั้ง 4 กลุ่ม โดยพื้นฐาน คือ “อาจารย์” “ครู” และ “นักเรียน” และคำอื่นๆที่พบ ได้แก่ “แม่ค้า” และ “หนุ่มสาวสวน” พบในกลุ่มนักเรียนที่พูดภาษาญีุ่เมรเป็นภาษาแม่ “ทหาร” “ส.ส.” “หมอ” และ “พยาบาล” พบในกลุ่มนักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ “อบต.” และ “ตำรวจ” พบในกลุ่มนักเรียนที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่ และ “ยาม” “หมอ” และ “พยาบาล” พบในกลุ่มนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่

ข. การใช้ฉายานามของนักเรียนที่พูดภาษาญีุ่เมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่ เช่น เศรษฐี “ชาวบ้าน” “ผีบ้า” “ชายหนุ่ม” เป็นต้น ต่างแสดงลักษณะสำคัญบางประการของตัวละคร เช่น แสดงเพศ แสดงฐานะทางสังคม บุคลิกหรือลักษณะเฉพาะบุคคล ซึ่งจากการปรากฏนี้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนรู้จักการสร้างคำศัพท์ใหม่ๆ เพื่อใช้อ้างถึงตัวละครในเรื่อง แสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำนามที่ทำหน้าที่เป็นสรรพนามของนักเรียนที่ชัดเจนขึ้น

5. การใช้คำเชื่อมของนักเรียนที่พูดภาษาญีุ่เมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่ในส่วนนี้ผู้วิจัยได้นำค่าความถี่ของคำเชื่อมที่พบมากที่สุดแต่ละประเภท และต้องพบเหมือนกันทั้ง 4 กลุ่มมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม SPSS เพื่อหาค่าไค-สแควร์ เช่นเดียวกับการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความในหัวข้ออื่นๆ ผลวิเคราะห์พบว่า การเลือกใช้คำเชื่อมมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่การใช้ภาษาแม่ของนักเรียน แสดงให้เห็นว่าภาษาแม่อาจจะมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการเชื่อมโยงความ ซึ่งจะกล่าวถึงในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง แต่จะไม่กล่าวถึงนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่เนื่องจากนักเรียนใช้ภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่อยู่แล้ว

ก. นักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่พบความถี่ของการปรากฏการใช้คำเชื่อมมากที่สุดในการศึกษาคำการอ้างถึงด้วยนามในภาษาไทยนักเรียนที่พูดภาษาญีุ่เมร อีสาน หรือไทย

กลางเป็นภาษาแม่ รองลงมาคือ นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลาง นักเรียนที่พูดภาษาญว และพบ น้อยที่สุดในนักเรียนที่พูดภาษาอีสาน จากการพบความถี่การใช้คำเชื่อมในนักเรียนที่พูดภาษา เขมรเป็นภาษาแม่มากที่สุด สันนิษฐานว่าน่าจะมีอิทธิพลจากภาษาแม่ เนื่องจากชนิดของคำใน ภาษาเขมรมีคล้ายในตำราหลักภาษาของไทย เช่น ใช้คำบุรพบทในการเชื่อมคำหรือข้อความ เช่น ญว (ซึ่ง) เนิง (กับ ด้วย) พี (จาก) ไน (แห่ง) เป็นต้น (กตัญญู ชูชื่น, 2525, น. 26)

ข. นักเรียนที่พูดภาษาญวเป็นภาษาแม่ ปรากฏการใช้คำเชื่อมมากเป็นอันดับที่ 3 รอง จากนักเรียนที่พูดภาษาเขมร และนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ ตามลำดับ และพบ เพียง 12 ประเภทเท่านั้น แตกต่างจากอีก 3 กลุ่ม ที่พบทั้ง 13 ประเภท (รายละเอียดในบทที่ 5) ซึ่ง นักเรียนที่พูดภาษาญวเป็นภาษาแม่ไม่พบความสัมพันธ์ของคำเชื่อมแสดงการสรุปความ ซึ่งอาจ กล่าวได้ว่าน่าจะมีอิทธิพลจากภาษาแม่ ซึ่งสอดคล้องกับสอั้ง แสงมีน (2535, น. 125) ได้ถึง หมดคำเชื่อมว่า จะทำหน้าที่เชื่อมความให้ต่อเนื่องเป็นเรื่องเดียวกัน แต่การพูดคุยนในภาษาญว จะใช้ข้อความหรือประโยคที่ง่าย ๆ สั้น ๆ การใช้คำเชื่อมจึงไม่ค่อยพบ ซึ่งลักษณะเช่นนี้อาจจะมี อิทธิพลทำให้นักเรียนที่พูดภาษาญวเป็นภาษาแม่ไม่ค่อยมีการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการเชื่อมโยง ความในภาษาไทยมากนัก

ค. นักเรียนที่พูดภาษาอีสานเป็นภาษาแม่ ผลการศึกษาพบว่าปรากฏการใช้คำเชื่อม น้อยที่สุด แต่พบลักษณะความสัมพันธ์ของการใช้คำเชื่อมมากถึง 13 ประเภท (รายละเอียดในบท ที่ 5) ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาของทัศนีย์ เจริญพร (2534) ซึ่งการเขียนเรียงความในภาษาไทย ของนักเรียนที่พูดภาษาญว เขมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่ มีความหลากหลายมากกว่า การใช้คำเชื่อมที่พบในการศึกษา การเชื่อมโยงความในภาษาระดับข้อความในศิลาจารึกอีสาน ได้แก่ คำเชื่อมแสดงลำดับเหตุการณ์ที่ต่อเนื่อง คำเชื่อมแสดงการเลือก คำเชื่อมแสดงตัวอย่าง คำเชื่อมแสดงวิธีการ และคำเชื่อมแสดงการสรุปความ และคำเชื่อมที่ปรากฏเฉพาะในภาษาระดับ ข้อความในศิลาจารึกอีสาน แต่ไม่ปรากฏในการเขียนเรียงความในภาษาไทยของนักเรียนที่พูด ภาษาญว เขมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่ ได้แก่ การใช้คำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์แบบ แสดงการแจกแจง

6. จากการศึกษาการเลือกใช้คำเชื่อม พบว่าการเลือกใช้คำเชื่อมประเภทใด นั้นขึ้นอยู่กับความหมายของข้อความหรือประโยคที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอความคิด จาก การศึกษาพบการใช้คำเชื่อมทั้งระดับคำ วลี และประโยค ซึ่งความหมายของข้อความนั้นจะเป็น ตัวกำหนดว่าจะต้องเลือกใช้คำเชื่อมประเภทใดจึงจะสื่อความหมายได้ แต่มีบางกรณีที่คำเชื่อม หนึ่งเดียวกัน แต่ทำให้หลายหน้าที่ เช่น “ก็” สามารถใช้ร่วมกับ “ถ้า...” เพื่อใช้แสดงเงื่อนไข เพื่อ

บอกผลของการกระทำหรือเหตุการณ์อีกเหตุการณ์หนึ่งที่อาจจะเกิดขึ้น เมื่อมีอีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นแล้ว และ “ก็” สามารถจัดเข้าอยู่ในคำเชื่อมแสดงลำดับเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องได้ด้วย จากการศึกษาพบว่า นักเรียนทั้ง 4 กลุ่ม ใช้คำเชื่อมแสดงการคล้ายตามกันมากที่สุด รองลงมาคือ คำเชื่อมแสดงลำดับเหตุการณ์ ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่า การเขียนบรรยาย อธิบาย และเล่าเรื่องนี้ ล้วนแต่ต้องใช้การนำเสนอข้อมูลใหม่ๆ เพื่อบรรยายให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราว และแสดงความสัมพันธ์ระหว่างข้อความนั้นด้วยเพื่อทำให้เกิดความหมายหรือเนื้อหาที่ต้องการนำเสนอมีความชัดเจนขึ้น ผลการศึกษาจึงปรากฏการใช้คำเชื่อมลักษณะดังกล่าวข้างต้นมากที่สุด

7. คำเชื่อมแต่ละประเภท จะมีรูปภาพที่แสดงความสัมพันธ์ของคำ วลี หรือประโยคที่หลากหลายแตกต่างกันไป แต่บางประเภทจากผลการศึกษาพบว่ามีเพียง 1-2 หน่วยเท่านั้น และในบางกลุ่มก็ไม่พบความสัมพันธ์โดยการใช้คำเชื่อมนั้นเลย ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่พูดภาษาญีเป็นภาษาแม่ไม่พบคำเชื่อมแสดงการสรุปความ และอีก 3 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนที่พูดภาษาเขมร อีสาน หรือไทยกลางเป็นภาษาแม่ก็พบคำเชื่อมแสดงการสรุปความน้อยที่สุด ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่า นักเรียนได้เรียนรู้การเขียนเพื่อสรุปความหรือจับใจความสำคัญแล้ว แต่นักเรียนอาจจะไม่ได้นำมาใช้ในงานเขียนของตนเอง อาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนต้องการเขียนเล่าเรื่อง บรรยาย หรืออธิบายความหมาย แต่ไม่ได้ต้องการแสดงความสำคัญของเรื่อง โดยการสรุปเนื้อหาทั้งหมดของเรื่องหรือประเด็นสำคัญของเรื่องที่เขียน ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าเป็นสิ่งจำเป็นในการเขียนที่ต้องมีการสรุปความสำคัญของเรื่องที่เขียนในการอธิบาย หรือการบรรยายอะไรบางอย่าง เพราะการสรุปความจะช่วยให้ผู้อ่านมองเห็นภาพรวมของเรื่องที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ

8. จากการศึกษาการละนามหลักในหน่วยนาม ผู้วิจัยพบว่าการละนามหลักในหน่วยนาม อาจจะจัดเข้าอยู่ในประเภทเดียวกันได้เป็น “การละหน่วยนาม” เพราะนามหลักที่ถูกละในส่วนที่มีส่วนขยายนั้น ตำแหน่งที่ละก็ยังคือนามหลักในวลี หรือประโยคอยู่ ผู้วิจัยคิดว่าแม้จะเหลือส่วนขยายไว้กับส่วนกริยา ส่วนขยายนั้นก็ยังเป็นหน่วยนามที่แสดงการขยายความจากนามหลักที่ไม่ปรากฏรูปหรือหน่วยนามที่ถูกละไป เมื่อมีการละนามหลักในหน่วยนามแล้วก็จะคงเหลือเฉพาะส่วนขยายกับหน่วยกริยาในประโยค แต่สามารถสื่อความหมายได้เพราะปรากฏนามหลักในประโยคนำมาหรือประโยคตามมา ดังนั้น การละนามหลักในหน่วยนามที่มีส่วนขยายนี้ น่าจะถือว่าเป็น การละนามหลักในหน่วยนามและคงเหลือไว้เฉพาะส่วนขยายนามกับหน่วยกริยา และส่วนขยายนามที่คงเหลืออยู่นั้นไม่ได้ทำหน้าที่เป็นส่วนหลักของประโยคแต่อย่างใด แต่ยังคงทำหน้าที่ขยายนามหลักเช่นเดิม

ข้อเสนอแนะ

- 1) ควรมีการศึกษาการอ้างถึงด้วยสรรพนามของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพราะเพศอาจเป็นปัจจัยทำให้เกิดความแตกต่างในการเลือกใช้การอ้างถึงด้วยสรรพนาม เช่น นักเรียนหญิงนิยมใช้คำสรรพนามที่สุภาพมากกว่าชาย เช่น หนู
- 2) น่าจะศึกษาการใช้กลไกการเชื่อมโยงความในภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่ เพื่อให้ทราบถึงการใช้กลไกการเชื่อมโยงความในภาษาไทยที่ชัดเจนยิ่ง อันจะนำไปสู่การปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่นักเรียนที่ไม่ได้พูดภาษาไทยกลางเป็นภาษาแม่
- 3) น่าจะศึกษาการใช้กลไกการเชื่อมโยงความในภาษาพูดของนักเรียน เพื่อให้ทราบถึงลักษณะการใช้การเชื่อมโยงความที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน